

ληνικόν ἐλεύθερον τόρα κράτος. Τὸ πνεῦμα τῆς σοφίας ἐδίδασκε πάλιν τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ εἰς τοὺς ἐλευθέρους τόρα ἄλλης καὶ μεγάλης καὶ δικαίας καὶ ἀντικαθιστῆ τὴν προτέραν μεγάλην καὶ δικαίαν λύπην.

Βαίνει ἡ ἄλλοτε ἀπογοητευμένη καὶ δυατυχημένη Ἑλλάς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου, εἰς κήπον με καρπὸς ὡραίους καὶ γλυκεῖς, τοὺς καρποὺς τοῦ δένδρου τῆς πολιτοθῆτου ἐλευθερίας, τοῦ ποτισθέντος διὰ τὴν ἀναβλαστήσῃ καὶ καρποφορήσῃ ὑπὸ χειμάρρου αἵματος, αἵματος ἁγίου μεγάλων ἀνδρῶν, μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος.

Καὶ τέλος ἰδέτε τὴν σημερινὴν ἐλευθέρων καὶ μεγάλην Ἑλλάδα ποῦ ἂν κακὴ μοῖρα δὲν μᾶς ἀρήρει τὴν ὡραίαν καὶ πλουσίαν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου, θὰ ἐκαυχώμεθα καὶ ἡμεῖς ὅτι κατέχομεν περὶ λαμπρὸν θέσιν εἰς τὰ σημερινὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ὅχι κυρίως διὰ πλοῦτον, ἀλλὰ δι' ὅτι κατωρθώσαμεν αὐτοδημιουργήσαντες μίαν Ἑλλάδα, νὰ χαρίσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ταύτην χαρίσαντες νὰ λαμπρύνωμεν καὶ μεγαλύνωμεν αὐτὴν.

Αὗται εἶναι αἱ δύο ὄψεις τῆς Ἱστορίας. Ἡ μία φορεϊώδης καὶ πλήρης βασιανιστηρίων καὶ σφαγῶν, ἡ ἄλλη ὑπεροχὸς σχετικῶς καὶ μεστὴ ἐλπίδων μᾶς καλύτερας ἀρχῆς, μᾶς ἀρχῆς πρὸς τὸν δύσβατον δρόμον τὸν φέροντα ὅμως ἀσφαλῶς εἰς τὴν προόδον, εὐημερίαν καὶ εὐτυχίαν, εἰς τὸν τρίτον τοῦτον τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ.

Καὶ ἀρχὴ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ὑπερλάμπρου ταύτης σελίδος εἶναι ἡ ἀγία, σεπτὴ καὶ ἱερὰ ἡμέρα τῆς 25ης Μαρτίου, καθ' ἣν ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα συννενοῦνται δι' ἰσχυροῦ δεσμοῦ διὰ τὰ χαρίσωμεν τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα μας καὶ διὰ τῆς ἐλευθερίας τὴν ἀνάλογον ἐξύψωσιν τῆς ἀγίας θρησκείας τοῦ Ναζωραίου.

Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Παλαιὸν Πα

τρῶν Γερμανός ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα μας καὶ κηρύσσει διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐλληνικὴν ἐπανόστασιν τοῦ 21, τῆς ὁποίας τὰ σωτήρια διὰ τὸν ἔως τότε δουλεύοντα Ἑλληνικὸν λαὸν ἀποτελέσματα οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ.

Εἶναι τόσον μέγαν τὸ μαρτύριον τοῦ Φεραίου, τόσον συγκινητικὴ ἡ ἐκδορὰ τοῦ Λασκαλογιάννη καὶ ὁ σουβλισμὸς τοῦ Διάκου, τῶν Σουλιωτῶν ἢ ἀντίστασις, ἢ πίστις συμπάντων τῶν Ἑλλήνων, ὁ πόθος πρὸς τὴν ἀργὰ ἐλθοῦσαν ἐλευθερίαν ὥστε ἅς κλείσωμεν τὰ στόματα οἱ προσπαθοῦντες νὰ μιάνωσιν ἱερὰς δι' ἡμᾶς ἀναμνήσεις τοῦ πανθέου τῶν ἡρώων τοῦ 21.

Οὐκ εἶναι μικροῦ λόγου ἀξιοὶ οἱ ὑψηλεῖς ἡρώες τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν Ἀγραίων, οἱ πτωχοὶ τοῦ δουλεύοντος ἔθνους μας διδάσκαλοι οἱ ὅποιοι δι' ἀνεκδιηγῆτον κόπων ἐκαλλιέργησαν καὶ παρέδωκαν ἡμῖν τὸ μέγαν τῆς ἐλευθερίας δένδρον. Καὶ ἀτιμητος στέφανος καὶ αἰωνία εὐγνωμοσύνη δὲν εἶναι ἴσως ἀρκετὰ εἰς αὐτοὺς διότι οἱ πρωτοστατήσαντες εἰς τοιαῦτα ἀθάνατα ἔργα θέλουν τοὺς ἀπογόνους ἰσαξίους καὶ ζητοῦν νέα ἔργα ἀντάξια τῶν παλαιῶν.

Ἄς ἐστιάσωμεν ὅθεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν, οἱ καρποῦμενοι τῶν κόπων τῶν προγόνων μας, τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας, τὴν ἡμέραν τῆς ἀρχῆς τοῦ διὰ τὴν πατρίδα μας ἀτελευτηρωτικοῦ ἀγῶνος, ἅς ἐπικοινωνήσωμεν μετὰ τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς καὶ ἅς μέλωμεν ὕμνον πρὸς τοὺς προγόνους τοῦτους καὶ ἐνδέξουμες ὑποστηρικτὰς τῆς ὑποστάσεως καὶ θρησκείας καὶ πατρίδος μας, φανώμεν δὲ ἀντάξιοι τούτων καὶ καυχῆσωμεν δικαίαν καύχησιν, ὅτι εἴμεθα ἄλλης ἀπογόνου τοιούτων ἡρώων, ἀναφωνοῦτες μετὰ τοιοῦτοῦ Ἀριστομένους Προβελγγελίου.

-1-

Δόξα στὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων,
παγκόσμιον φῶτος ἀγνῆν.
Δόξα στὰ ὄπλα ἡρώων νέων
ποῦ λύτρωσαν αὐτὴν τὴν γῆν.

-2-

Μὲ ἐκείνων τὴν χρυσὴ σοφίαν
μὲ ταύτων τὴν ἀγία δομῆν
νέαν ἢς πλάσωμεν Ἰσραήλ
γεμάτη δόξα καὶ τιμῆν.

-3-

Ἔχει στεφάνια ἢ νίκη ἀκόμα
στὸ δένδρον τῆς τῆς ἱερῶ.
Ἀπάτητοι τῆς Δόξης δρόμοι
προσιμένουν ἡρώα τοῖσμοι.

-4-

Ἐμπρός στῶν ἔργων τὸν ἀγῶνα
ἔκει 'ναὶ ὁ πύρινος πάθος.
Ἐκεῖ τῆς νίκης ἡ καρδία,
Ἀθανασίας ἀπασιμῶς.

Βασίλειος Ἰ. Σπινθόγος
Τελεσιόφοιτος

ΕΠΙ Τῷ ΕΟΡΤΑΣΜῷ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Ὅτι ἐπὶ ὀλοκλήρους αἰῶνας ἡ μεγάλη μας καιρὸς ὑπὸ τὸ πέλαμα τῶν ἀδυσωπήτων κατακτητῶν ἠγωνίζετο τὸν σκληρὸν τῆς ὑπάρξεως ἀγῶνα, οἱ ἐνδοξοὶ ἀδελφοὶ μας περιήρξαν τὰς αἱματοβαμένους χαράδρας τῶν δροῶν ζητοῦντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸν ἐνδοξὸν θάνατον διὰ τὰ νὰ μὴν πέσωσιν θύματα τῆς εἰδεχθῶς δουλείας. Ὅτι οἱ αἰμίμητοι Σουλιῶται οἱ Μεσσολογγίται καὶ κατόπιν οἱ Ἀρκαδιῶται ὑπερήσπιζον ἀπεγνωσμένως τὰς ἡρωϊκὰς τῶν φουλαῶς δὲν τὸ ἔκαμνον διότι ἠλπίζον διὰ τὰ σωθῆν ἢ Ἑλλάς, ἀλλὰ τὸ ἔκαμνον διὰ τὰ διατρανώσουν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ἡρωϊκὴν πατρίδα μας ἀποθνήσκου καλλίτερον παρὰ τὰ ὑποκύψην εἰς τὸν δουλικὸν ζυγόν. Ἡ ἀμεριμνησία μετ' ἧς ἐπαιρε ὁ ἦρωας Δασκαλογιάννης τὸν καφὲ του βλίτσιων εἰς τὸν καθρέπτην νὰ ἀφαιρῆται ὑπὸ βεβήλου χειρὸς τὸ δέγμα του ἢ γαλήνη μετ' ἧς ἐτραγούδει ὁ Διάκος «Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξες ὦ χάρε νὰ μὲ πάρης κ. λ. π.» διὰ ἐσοβλίξεται ζωντανὸς ἀποδεικνύουν τὴν κατηγορηματικὴν ἀπόφασιν τῶν πατέρων μας νὰ ἀποθάνουν μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ μὴν πέσουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν αἰμοχαρῶν θηρίων. Καὶ ἀπέθανον μὲν ἐκεῖνοι μὲ τὸ παράπονον στὸ χεῖλι διὰ οἱ κόποι τῶν, οἱ ἀγῶνες τῶν αἰ στερήσεις τῶν δὲν εὐρον ἀμοιβὴν σ' αὐτὸν τὸν ψεύστην κόσμον. Ἡ ἐλευθερία δὲμος τὴν ὁποῖαν ἐπεδίωκον καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν νύτῃχσαν νὰ ἴδουν, οἱ σπόροι τοῦς ὁποῖους ἐφρίψαν εἰς τὴν γῆν οἱ στοῖχοι τοῦ Φεραίου καὶ τὰ ἡρωϊκὰ τραγούδια τῶν Κρητῶν εὐρον πρόσφορον ἔδαφος καὶ μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου παρεσκύασαν τέλειον τὸ οἰκο-

δόμημα τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Τὸ μολόβι καὶ ἡ πυρτις ἢ διασκορπισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μας εἰς τὰς ἑλληνικὰς ποιλιάδας καὶ τὸ χυθὲν ἱερὸν αἷμα τῶν ἔδωσαν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὰ ἀναπτύχθωσιν ὑπὸ τῆς φύσεως οἱ ἑλληνικοὶ κόδοι, τὸ ἑλληνικὸν αἰσθημα, τὰ ἰδανικὰ τῶν προμάχων τῆς ὑψηλῆς ἰδέας. Ἐκατὸν χρόνια παρήλθον ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ βάρβαροι κατακτητῆται ἐπέσθησαν διὰ ματαιοπονοῦσιν καὶ διὰ ὅτι ὁ τραχηλὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πολίτου ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ὁλόκληρος αἰὼν ἔχει παρελθεῖ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἐνδοξὸς Ἑλλάς εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως καὶ προσπαθοῦσα πάντοτε διὰ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν τέκνων τῆς εἰς τὸ καθήκον τῶν νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τῆς ἐφθάσεν σήμερον εἰς ἀσφαλῆ λιμένα ἐνθ' ἠλπίζει διὰ τὰ εὐρη τὴν πραγματικὴν τῆς εὐτυχίαν. Ἡ Ἑλλάς ἢ κοιτὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἢ τόσον δοξασθεῖσα διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπανῆλθεν καὶ πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν τῆς δόξαν χάρις εἰς τὰ ἦθη, τὴν χρησιμότητα, καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν τέκνων τῆς. Ἡ χώρα ἐν τῇ ὁποῖα ἄλλοτε κατ' ἐξοχὴν ἐκαλλιεργήθησαν τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστῆμαι καὶ ὄλαι αἱ εὐγενεῖς ἰδέαι ἀνέκησεν καὶ πάλιν τὴν ἀρχαίαν τῆς αἴγλην, καὶ κατέστη κέντρον ἀνωτέρας μορφώσεως καὶ πολιτισμοῦ ὕψιστος. Ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον τῆς Ἑλλάδος ἢ 25-3 σήμερον εορτάζεται ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων κοινωνικῶν τάξεων μέχρι τῶν ἀγραυλοῦντων ποιμένων ὡς ἡμέρα ἱερὰ, ὡς ἡμέρα ἀναγεννήσεως, ὡς ἡμέρα ἐθνικῆς χαρᾶς. Ἀπαντες οἱ Ἕλληνες σήμερον σκιρ-

των από χαράν και έθνικην υπερηφάνειαν διά τὸ συντελεσθῆν μέγα έθνικὸν έργον δι' άκατανικήτων μέσων όποια τὰ διεπόμενα ὑπὸ θψηλῶν ιδανικῶν, και θεωροῦν τοὺς έαυτοὺς των πανευτυχέις άφου βλέπουν ίδίους διμασιν στεφόμενοι ὑπὸ επιτυχίας τὸ μέγα έργον τῶν προγόνων μας. Διά τήν επιτυχίαν λοιπόν αὐτήν τὰ κόκκαλα τῶν φονευ

θέντων αγωνιστῶν ἄς τριξουν από ύπερηφάνειαν και ἄς εἶνε βέβαιοι δι' ἡ Ἡρωϊκή ἢ Ἐλλάς δέν έπαυσεν νά ανατρέφῃ τέκνα τὰ όποια πάντοτε θά τοὺς μιμοῦνται. Αἰωνία σας ἡ μνήμη άειμνηστοι νεκροί.

Γ. Ν. Δασκαλαντωνάκης
Τελειόφοιτος

ΕΠΙ ΤΗ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΑΛΙ ΜΕ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕ ΚΑΙΡΟΥΣ..

Ίωνία! ἦσθε πατρίς τόσων φιλοσόφων, πατρίς τόσων ἡρώων. Ίωνία, ἦσο εκείνη πού τόσους αἰῶνας ἐπιένκιζε; ὑπὸ τὸ βαρὸν ζυγὸν τῆς τρομερῆς δουλείας. Ἀλλά πάντοτε μία λαχτάρα κεντούσε τὰ στήθη σου, τότε τέλος πάντων θά ἐξημέρωνε μιά χρυσή ἀγόρευα όπου θά ἀνετίναζε; τὸν βαρὸν ζυγὸν πού σοῦ εἶχε ἀνοίξει πληγὰς εἰς τὸν αὐχένα. Μὲ λαχτάραν περιέμενες τοῦς Ἑλληνόπαιδες νά ἔλθουν και νά σοῦ φωνάξουν χαίρε ἐλευθέρη Ίωνία! Καί πράγματι δέν ἄργησε νά δέν ἄργησε νά ξεπροβάλλῃ ἡ χρυσαστεφανομένη ἐκείνη αὐγή και νά ἐμπρός σου ἀναφαίνονται οἱ γενναῖοι Ἑλληνόπαιδες οἱ όποιοι πάντοτε φέρουν εἰς τὰς κεφαλὰς των τὸν στέφανον τῆς δόξης. Ἐδέχθητε αὐτούς μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας σου, και αὐτοὶ γονατίσκαντες εἰς τὸ φυχρὸν και αἱματοβαμμένον γῶμα σου ὀρκίσθησαν νά σοῦ χαρίσουν τήν ἐλευθερίαν. Καί εὐθύς αὐτοὶ ὤψωσαν τήν γαλανόλευκον σημαίαν εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐν Σμύρῃ Ἁγίας Φωτεινῆς ἤρχισαν μὲ ἄνκν πόθον τὸ έργον των ὑπὲρ ἐλευθερίας. Καί ὁ λάμπων ἥλιος ἐθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς καπνούς οἵτινες ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ δοξασιμένας ὀπλα των ἐλευθερωτῶν. Ἡ δὲ ἄσμη τῆς καιομένης πυρίτιδος ἤτις ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς κάνας τῶν δοξασιμένων κανονίῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἤρχισε νά διδῇ ζωὴν εἰς τὸν μαρμαρωμένον βασιλῆα, ὅστις σηκώσας ὀλίγον τήν κεφαλὴν του ἀνεζήτησε τὸν ἀγγελὸν τὸν φέροντα τὸ ἑαυτοῦ ξίφος ἀνά τὰς χεῖρας του, ἀλλά τοῦ κάκου, δέν ἀνεύρισκε αὐτόν οὔτε τὸν περρωτὸν ἵππον διὰ νά ἱππεύσῃ και πάλιν και νά τεῖθῃ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, διὰ νά σπυρῇ τὸ έργον του τὸ όποιοῦ εἶχαν ἀφήσει; ἡμιτελές. Διὰ τὴν ἄραγε ἀργοῦσα νά ἔλθῃ;

Μήπως δέν ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τήν όποιαν ἀνέμεναν οὗτος ἐπὶ τόσα χρόνια; Δυστυχισμένη, Ίωνία αὐτή ἦτο ἡ ἀλήθεια! Οἱ Ἑλληνόπαιδες μ:

μοῦμενοι τὸν ἀρχαῖον και ἐνδοξον πρόγονόν των Μ. Ἀλέξανδρον και τοὺς Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους οἵτινες διὰ τὸν λαμπρὸν των νικῶν ἐστόλισαν τὰς σελίδας τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἐπροχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς πατρίδος των, διὰ νά μαζιλώσουν αὐτήν και νά χαρίσουν εἰς αὐτήν νέας δόξας. Ἀλλά, δυστυχισμένοι Ἑλληνόπαιδες ἡ ἀδυσώπητος και μαύρη μοῖρα τῆς Ίωνίας, δέν ἤθελεν νά ἐπιτρέψῃ, εἰς τήν ἄτυχον χώραν νά ἴδῃ ἡμέρας εὐτυχίας. Καί γι' αὐτὸ, ὁ στρατός πού ἐπὶ δέκα συνεχῆ ἔτη ἐνικούσε, τώρα γυρίζει ὀπισθὸν μὲ χαμηλά τήν κεφαλὴν και τεταπεινωμένον τὸ μέτωπον. Ἀλλά οἱ σῆχοι οἵτινες ἀπευθύνονται εἰς τήν σκιάβα πύλη, «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς πάλι δική μας θάνατ» δίδουν ἔαρρος εἰς αὐτούς και περιμένουν! Ἑλληνόπαιδες; ἔχετε ὀπομονήν και ἡ ἡμέρα δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ! Καί τότε θά ἀρπάξωμεν τὰ βαρεῖά ἐκ τῆς δόξης ὀπλα μας, νά ἐπιτεθῶμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ και νά τοῦ πάρωμεν πίσω τήν χώραν πού τόσον ἀνάνδρως μᾶς ἤρπασαν.

Κωνσταντῖνος Πολύζος Γβ

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΔΥΣΜΗΗΣΙΣ

Η ΘΛΙΨΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Τῆς συνοροδου Ἐλευθερίας Βρεντζου

Ἄ πῶς αἱ θυμῆθηκα πάλι ἀγαπημένο μου παιδί!!! πῶς ἤλλες ὀλοζώντανε στή μνήμη μου. Ξεφυλλίζοντα; ἔνα ἀπ' τὰ ἀγαπημένα σου βιβλία πού αὐτὰ ἦταν ἡ ἀδυναμία σου ξαφνικά δρέθηκα μπροστά σου, μπροστά σ' ἔνα παναί πού μέσα στὰ τόσα χρόνια του σὲ παρίστανε, ἀπὸ

τότε που γεννήθηκες μέχρι που πέθανες και μ' άφηνες άγαπητό μου παιδί.

Πρώτα μου φανερώθηκες άστρα, και λίγο ροδόκκινος στα μεγαλύτερα τόσα άρχισε να φαίνεται και η ζωτική αυτή όμορφιά σου που είχαμε τώρα κρυφτόχως κάτω απ' τή μισρά σου χρόνια.

Μέσα σ' αυτή μου ση μέση σου χαμογέλασα θέλοντας να σάγγαλλω, να σε φιλήσω... να σε φιλήσω όρα πάλι, γιατί ποιος ήξερε αν ήσ' σε έχάρλεπα πιά.

Κεί που άνοιγα τα χέρια για να τό κάνω αυτό δεν ήξερω πως μου φάνηκε και επαλήθευες άφρο πρώτα μου χαμογέλασες πικρά, κλείνοντας τή μάτια σου.

Σ' αυτό τό άγνωστο έγώ έμεινα απολιθωμένη παρατηρώντάς σε. Είδα σιγά σιγά να φεύγεις από πάνω σου τό κόκκινο χρώμα σου και να γίνεται ένα γαλό κίτρινο και γλυκό.

Μα σ'ά να μη δεχότανε τό χέρι μου κι' αυτό τό χρώμα και λίγο λίγο έφαινε κι' αυτό κι' έρχότανε τό χρώμα έπειτα, που έλειπε ήσ' τό περασίμα τό κίτρινο, ένα φαρμακερό κίτρινο, που μ' έκανε και μένα ακόμη τή μάνα σου να σε άποστραφώ από τρέμο.

Φωνάζω: πως ήσ' κατάλαβες τήν άποστραφή μου, γιατί κείνη τή στιγμή μου φάνηκες πως άνοιγες για τελευταία φορά τή μάτια σου μάλώνοντας με τάχα.

— Παιδί μου ακόμα και τώρα τό λατρεύω.

Συγχωρήσέ με δεν τόκωνα αυτό από κακία μα από φόβο από πρωτόφανη τρέμο, που βέβαια δεν μπορούσα να τόν άπεφύγω.

Συγχωρήσέ με τή θύσση μάνα σου, που για σένα κλαίει μέρα νύκτα, ζητώντας άγκυρόφηση στα δάκρυά της.

Δεν με πειράζει αν εκεί επάνω που ήρτίσασα με ξεχάσες, άρκει να με συγχωρήσης.

Εγώ όμως ήσ' σέ θυμομαζι, ήσ' σέ σκέπτομαζι και ήσ' κλαίω ίσαμε ν' άνταμώσομε κεί ψηλά.

— 0 —

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Η ψυχή μου λίμνη ήσυχη και κοιμισμένη λές και ήταν αυτές τής μέρες! Έξαφνα όμως τήν χαϊδεύει μία μακρυγή άνάμνηση, μία λαχτάρα τήν ξυπνά, τήν χαϊδεύει του πόθου ή πεταλούδα, και γύρω, γύρω απ' αυτήν σάν κύβηλα άπλώνονται ή άνατριχίλες, που σιγά σιγά ξεσπούν σέ ένα άναστεναγμό, στίς όχθες τής χιμαίρας. Γιατί όμως αυτή ή μεταβολή; Τι αίσθάνθηκε μέσα βαθύ τής ή ψυχή μου;

Ίσως κάτι θυμήθηκε ό νοός μου, και κτυπούσε δυνατά στο βάθος τής ψυχής μου. Θυμήθηκε πως όλα χάνονται στο χάος, στο άπειρο; Ναι χάνονται και σβύνουν ή αιώνες, φεύγουν σάν άστραπές ή στιγμές ή μέρες ή μήνες. Όλα παρόερχονται και σβύνονται στο διάβα του χρόνου!

Τρέχει άσπράτητα ό χρόνος και παρασύρει μαζί του, θρόνους, τιμές, πλούτη, αξιώματα, θεσμούς, ύπολήψεις. Όλα άχ' όλα καταρριπλούν στο πέραςμα του χρόνου. Μονάχα τή μεγάλα ήρωικά κατορθώματα των δοξασμένων προγόνων μας θα μένουν εις τόν νούν μας. Αυτά δεν φεύγουν, δεν διαβαίνουν. Μένουν. Και πάντα θα μένουν διότι νίκησαν και παντοτεινά θα δοξάζονται. Ναι παντοτεινά θα δοξάζονται κι' αν ακόμη ή ζωή φύγη απ' τήν γήινή μας σφίρα, θα δοξάζονται απ' τόν αϊθέριο, ούράνιο και άόρατο κόσμο. Αυτά σκέπτομαζι σήμερα γιατί πλησιάζει μία μέρα που όλα χαρούμενα τήν γιορτάζουμε!

Είναι ή ημέρα τής έθνικής μας άναγεννήσεως, τής έθνικής μας άναστάσεως. Αυτήν τήν ήμέραν ό ύψιστος μας άναγγέλλει τόν έρχομό του Θεανθρώπου, για να μάς σώση απ' τή δεσμά που σάν άλλο Προμηθέα, μάς έχου νε δεμένους. Και έν ώ στον ούρανό οι άγγελοι ψάλλουν τους ποιό χαρούμενους ύμνους. Έν ώ ό ήλιος προβάλλει μ' ολόφωτες ακτίνες χρυσές, ή Γή πανηγυρίζει τήν άνάσταση του Έθνους! Τόσα χρόνια — χρόνια μαρτυροῦ μέσα στα δεινοπαθήματα, και στή σκληρή σκλαβιά στέναζε και περιέμενε με λαχτάρας μάνας, τήν ιερή έλευθερώτρια αυτή ήμέρα! Με τήν είδησι του έρχομού του μεγάλου του γένου μας σωτήρος, σηκώθηκαν τή δοξασμένα και ήρωικά παλληκάρια με άρχηγότους τόν γενναίο ιεράρχη Γερμανό, που πρώτος έχυσε στήν Άγία Λαύρα τό φώς τής έλευθερίας, και ύστερα παντού στή σκλαβωμένη χώρα. Δεν είναι μονάχα αυτά τή δύο μεγάλα του γένου μας γεγονότα, που κάμνουν τόν κόσμο χαρούμενο, εύθυμο, και εύτυχισμένο (Γιατί;) Στο φετεινό χρόνο συμπληρώνονται εκατό χρόνια, που νε αράδα σκόρπισε ή Γή, που νεό δένδρο βλάστησε απ' τή βάθη της, μ' ολόχρυσες έλπίδες και έσκόρπισαν μία ούράνια, θεία μυρωδιά. Η έλευθερία με νέες δόξες και νέες δάφνες φάνηκε παντού στάγια χώρα τα. Και ή Ισότης, ή αδελφόνης άνέτειλαν στο γαλάζιο ούρανό, και τελείωσε ή σκλαβιά τής δόλια μας Πατρίδος και ξύπνησε από τόν ύπνο τόν βαθύ για να κηρύξη τήν

Ἑλληνικὴν Δημοκρατίαν. Ἡ χαρούμενη ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς
25ης ΜΑΡΤΙΟΥ!

Εἶναι ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ ἄγγελος ἔβαλλε «Χαῖρε Μαριὰμ», εἶναι ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ ἄγγελος ἔβαλλε τὴν ἀναγέννησι τοῦ ἔθνους μας, εἶναι ἡ ἡμέρα ποῦ ὁ ἄγγελος ἔβαλλε «Ζήτω ἐλευθερία, ἰσότης ἀδελφότης, Ζήτω Δημοκρατία!»

Ἄς χαροῦμε καὶ μοῖς στὴν ἀγία αὐτὴ μέρα, κι' ἄς ἐλπίζουμε πὼς μιὰ μέρα θὰ ταχθοῦμε δίπλα στὸν μαρμαρωμένο βασιλεῦα, νὰ στήσῃ τὴν γαλανόλευκη, λάβαρο στὴ μεγάλη τοῦ γένους θωλιησαϊά! Ναι ἄς ἐλπίζουμε μετ' ἄλλῃ τὴν καρδιὰν μας, ποῦ ἀνήκει πρῶτα σὺν θεῷ κι' ὕστερα στὴ μάνα σὺν στήσῃ τὸ θωρό, καὶ μᾶς φωνάζει παιδιὰ μου. παλληκαριά μου! μιὰ χάρη σὰς ζητῶ στήσετε τὰ στήθεια σας στὸν ἐχθρικό στρατό! Ἐκεῖ ἡ ἀγάπη, ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, καὶ ἐκεῖ ὁ Στρατός καὶ ἐκεῖ ὁ Σταυρός καὶ ἡ γαλιζία τὸ σῶμα θὰ δεχθῆ! . . .

ΤΑΚΗΣ Γ. ΒΑΡΩΝΟΣ
Δ/Γ.Ρ.

Εὐθυμογραφήματα

Εἰς τὴν ἡμῶν Υπουργὸς τῆς Παιδείας

Ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν Τριγωνομετρίαν. Ἐγὼ, καθὼς ἤμην ὀλίγον ζαλισμένος ἀπὸ τὸ διάστημα ἔπεσα εἰς τὸ κρεβάτι μου νὰ κοιμηθῶ. Μὰ ποῦ νὰ κοιμηθῶ! Μιὰ φοδερὰ ἀγωνία μετ' ἐπίεξι! Καθὼς ἄμωσ ἐλάπησα, ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ διὰ νὰ ζυγνήσω μετ' πνεύμα διαυγές διὰ τὴν πνευματικὴν μάχην τῆς ἐπομένῃς. Πολλὰ ἐσκέφην καὶ τέλος κατέληξα εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα.

Ἰσως γνωρίζετε ὅτι ὑπάρχουν μερικά βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ιδιότητα μόνον τὰ λάβετε εἰς τὰς χεῖρας νὰ παρουσιάζουν ὀπρωτιστικὰ φαινόμενα. Ὡς τοιοῦτον ἐξελέξα τὴν τριγωνομετρίαν καὶ ὡ τῶ θανάτου, ἦτο φάρμακον μετ' ἡμῶν ἀποτελεσματικόν. Ἀλλὰ μόνον ἐκοιμήθην ὄνειραυτῶν μετ' ἕνα παράδοξον τρόπον. Ὀνειρεύθην δηλαδὴ εἰς ἡμῶν ὑπουργός. Καὶ μάλιστα ὑπουργός τῆς Παιδείας. Ναι τῆς παιδείας.

Καὶ ξέρετε δὲν ἀργησα καθέλου νὰ ἀναλάβω τὰ ὄψηλά μου καθήκοντα. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι εὐρον ἡμέσωσ εὐρύτατον πεδῖον δράσεως.

Ἀπεφάσισα πρῶτα πρῶτα νὰ καταργήσω με-

ρικὰ μαθήματα καὶ τοιοῦτοτρόπος νὰ ἐκσυρᾶται ὀλίγον τὸ μυαλὸ τῶν μαθητῶν.

Πρῶτον καταργητέον ἡ Τριγωνομετρία. Ἄς πᾶν σὺν διάβολο πλέον τὰ ἡμίοντα καὶ συγγήματα, αἱ ἐρασιμαίαι καὶ συνηρασιμαίαι. Εἶνε καταστρεπτικὰ καὶ ἀνωφελοὶ εἰς τοὺς μαθητὰς. Καταργεῖνται λοιπόν!

Ἀφῆτερον καταργητέον τὰ Λατινικά. Τί με ὠφελεῖ ἡ μελέτη τῶν λατινικῶν συγγραμμάτων τοῦ φαντασμένου τοῦ Ἰσίδору ἢ τοῦ κυρίου τοῦ Ὀβεργίλλου;

Ἐπειτα ἔρχονται τὰ Ἑλληνικά. Ἐνθυμούμαι κι' ἐγὼ πρῶτον νὰ γίνω ὑπουργός τῆν ἀνδρογοναίαια τὴν Ἀντιγόνην, τὸν διακολεμένον Ὀμηρον τὸν ψευδοφιλόσοφον Ἠλάτωνα καὶ τὸν τοῦ γέροντος Σωκράτην. Ἐνθυμούμαι πόσος μαννάδας ἔκλυον σὺν γαίῃ ἔπεσαν τὰ παιδιὰ τῶν ἔσω εἰς τὰ Ἑλληνικά. Καταργεῖνται λοιπόν τὰ Ἑλληνικά ἀπὸ δια τὰ γυμνάσια τοῦ Κράτους καὶ δι' τοῦ τῆς Νεοπλάτωνος ὡς καταστρεπτικὰ εἰς τὴν νεολαίαν!!

Ἐπειτα καταργεῖται ἡ ὀρθογραφία! Τί τὰ ἦς τὰ εἰ, οὐ, ἡ, οὐ, εἰ, γράφεται ὅλα : νὰ ἐμπεριδεύης γρηγορώτερον καὶ νὰ κερδίξης καὶ χρόνον. Καταργεῖται!!!

Ἐ, δίπλα τώρα ἀπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἑλληνικῶν ἢ γράφῃ τὸ ἔνδοξον τῆς Γεωμετρίας. Ἐνθυμούμαι ὅταν ἤμουν μαθητὴς τὰς ἐπιπλήξεις ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ, διχὴ μίαν φοράν ἀλλὰ πολλάς ἔπειθ' ἔδην ἔβουρα τὸ μάθημά της. Ἐξῆς λοιπόν ἀπ' ἐξῆς. Καταργεῖται!!!

Μὰ καὶ τί χρησιμεῖται ἡ Κτισμογραφία μετ' τὰς ὀρθογραφικὰς καὶ ὀριζοντίους συντεταγμένας της, τὸ γεωμετρίως καὶ τὸς ἄλλα;

Τί με ὠφελεῖ ἡ φυσικὴ καὶ χημεία μετ' τοὺς τύπους των, τὰ ἀνόητα καὶ κατόνητα τῶν ποδῶν καλοδὸν μόνον κεφαλαλγίαι; Καταργεῖται. Καὶ γὰρ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶν γὰρ νάχουν οἱ μαθηταὶ ὀλίγον ἐλαφρῶν τὴν συνείδησιν των ἀφῆρα μόνον τὴν Ὀδικὴν καὶ τὴν Γυμναστικὴν.

Μὰ γὰρ σκεψήθητε τώρα πόσον ἀδίκησα (αὐτοῦς) τοὺς συγγραφὰς τῶν βιβλίων αὐτῶν. Τί ἡ κίνησον τώρα διὰ νὰ ζήσουν; Ἐβγαλα λοιπόν μίαν ἀμειψιλήτην διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται πᾶς τις νὰ χρησιμοποιοῖ μόνον τὰ συγγραμματα των διὰ τὸ τίτλημα τῶν ἀρβυλῶν καὶ οὐχὶ ἄλλα.

Ὅσον ἀφορῇ τὰς μεταφράσεις Ἑλεγα. Πόσον εὐγενεῖς, πόσο ἀγιοὶ ἦσαν οἱ συγγραφὰς των οἵτινες μὰς ἐσώσαν ἀπὸ τῶσους καὶ τῶσους κινδύνους!!!

Ἀίφνης ἔμωσ ὅπὸ ἕνα δυνατόν κτύπημα τοῦ ὠρολογίου ἐτινάχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἄν καὶ ἤμην ὄμωσ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν τῆς ὑπουργείας μου, ἐν τούτοις ἐ ἐπιμήθην ὅτι εἶχα διαγωνισμὸν εἰς τὴν τριγωνομετρίαν καὶ ὅτι τὰ ὑπουργικὰ ἔργα ἦσαν φεύτικα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ-ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΜΕΤΑ μεσημέριαν τῆς 20ῆς Μαρτίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐπιθεωροῦντος τοῦ Γυμνασίου μας κ. Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ τοῦ Γυμνασίου, παρόντων τοῦ κ. Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ, τοῦ κ. Γυμνασιάρχου καὶ τῶν κ. κ. Καθηγητῶν ὡς καὶ πάντων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ Γυμνασίου, μετὰ βραχεία ἐισήγησιν τοῦ σεβαστοῦ Γυμνασιάρχου ὁ μὲν Γεν. Δαφύριμος ὁμιλήσας «περὶ ἐπιμελείας», ὁ δὲ Μεγ. Ἡσυχίου ἀνέγνω τὸ Δράμα «Φυσία Ἀδράμ.» καὶ ἀπήγγελλε σχετικὰς περιχοπὰς καὶ ὁ Βασ. Σπανδύρος ἀνέπτυξε τὰ εὐγενεῖα καὶ ἔθνηκα ἐλατήρια τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἀνασκευάσας κατὰ τὸ λαμπρὸν βιβλίον τοῦ κ. Ἀποστ. Δασκαλάκη τῆς ὕψιστης περὶ τῆς Ἑθνικῆς ἐξεγέρσεως θεωρίας τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρωικοῦ Παράδεισου ἐμπνευσμένων Μαθητῶν τῆς Αἰ τάξεως ἀπήγγελλε σχετικὰ ποιήματα καὶ τὴν εὐρὴν ἐπεσφράγισαν πατρικῶς λόγους καὶ νοουθεσίαι τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ κ. Φιλοπούλου πρὸς τοὺς μαθητὰς διὰ ζωηρῶν χειροκροτημάτων ἐκδηλωσάντας τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην των.

ΚΑΤΑ τὴν 12 Μαρτίου οἱ μαθηταί, εἰς τὸν περίβολον τοῦ Γυμνασίου συγκεντρωθέντες, ἤκουσαν τὸν σεβαστὸν Γυμνασιάρχον ὁμιλήσαντα περὶ τῆς φθίσεως, τῆς ἰκαρίας καὶ θείας ταύτης μάστιγος ἀπίστης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κατρίδας ἰδιαιτέρως.

Κατόπιν κατέβαλεν ἕκαστος μαθητῆς ὅ,τι ἐβούλετο ὑπὲρ τῆς Ἀντιφθιστικῆς Ἐταιρίας ἥτις, ὡς γνωστὸν,

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ ὑπουργία μου, λοιπὸν καὶ δὲ ἐξαιρητικῶς διότι δὲν ἐφρόντισα νὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριόν μου ὅταν ἤμουν ὑπουργὸς καὶ τώρα γὰρ νὰ τὸ πάσω πρέπει νὰ..... μελετήσω.

Τελαμώνιος

Τελεόφοτος Γυμνασίου Νεαπόλεως

τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῆς ἀτηρίζει ἐπὶ τῶν δωρεῶν καὶ τῆς συμβολῆς τῶν φιλανθρώπων καὶ ἰδίως ἐκαίων, οὔτενας εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐνοήσων καὶ ἐκτιμήσων τὸ ἄξιον ἔργον τῆς.

Ἡ συνεισφορά ἰπέδωκε τὸ ποσὸν τῶν 1500 δραχμῶν, τὸ δὲ περισσεύον μας συγχαίρει τοὺς μαθητὰς, οὔτενας διὰ τοῦ ὀβολοῦ των ἀναγνωρίζουν καὶ συμβάλλουν εἰς τόσον ὕψηλούς καὶ ἱεροὺς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπίστης σκοποῦς.

ΔΙΑ τῆς σειρᾶς τῶν προικοπικῶν διαλέξεων, τῆς ἠποίας διοργάνωσεν ὁ κ. Περικεραικὸς Ἐφορὸς Ἡεροσκόπων νομοῦ Ραθύμνης, ἐπιδικῶκε ἕνα ἀνώτερον καὶ εὐγενῆ σκοπὸν καὶ διὰ τοῦτο πιστεύομεν ὅτι θὰ εὐχρη ἀνολόγου ὑποστηρίξεως ὑπὸ πάντων τῶν πολιτῶν τοῦ Νομοῦ μας καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μας. Ἡ πρώτη διάλεξις ἐγένετο τὴν ἑκυριακὴν, 16ην Μαρτίου με' ὀμιλητὴν τὸν διαπρεπῆ λογοτέχνην Νομαρχὴν Ραθύμνης κ. Σταμ. Σταματίου καὶ με' θέμα «τὰ Λουλούδια».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεως ἀπενεμήθη εἰς μὲν τὸν Πανάγον Βασίλειον τελεόφοτον τοῦ Γυμνασίου μας ἐπαθλὸν διὰ τὴν ἀνάδειξίν του εἰς τοὺς Ἡσαγκρητίους ἀγῶνας τοῦ 1928, εἰς δὲ τὸν Γαβαλᾶν Μεγνήλ τελεόφοτον τοῦ Γυμνασίου ὁ βαθμὸς τοῦ ὑπαρχηγοῦ εἰς τὸ σῶμα τῶν Ἡεροσκόπων.

Ἐὰ ἰπνευμένοντα ταῦτα βραβεῖα εἰς τοὺς ἀνωτέρω συναδέλφους εἶναι ἀπόδειξις μεγάλης παιδαγωγικῆς καὶ δραστηριότητος, κτίμητα δὲ ἐπαθλα μεγάλης εὐπειθείας καὶ ἀσκήσεως.

Συγχαιρόντες αὐτοὺς αἰσθανόμεθα μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ἐλπίζομεν νὰ μάς δοθῇ καὶ ἄλλοτε εὐκαίρεια καὶ δι' ἄλλους συναδέλφους νὰ καυχηθῶμεν καὶ διὰ τὴν τελειότητα τῶν ἀνωτέρω νὰ ὑπερευχαριστηθῶμεν.

ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΕΣ τῆς ἐπιθυμίας τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου

ου μας και ποιοθάνοντες εις αυτάς την γνώμην της Διευθύνσεως του Περιοδικου μας, λέγομεν ότι μία ήμερησία εκδρομή κατά της ήλιολουστος ταύτας ήμέρας της ωραίας άνοιξως, θά ήτο επέλατος χειροτετερός προς την ωραίαν άποχήν και θά εύχάρεσται τήν μαθητήν τήσιν άποκαμύοντας έκ τού μάλις από άλίγαν κοπήσαν τους θάρεις χειμώνας.

ΜΙΑ εύχάριστος και έλπιουφόρος ζωή αναφαίνεται εξατρετικώς έπίσης εις τή Γυμναστήριόν μας, άν και άτεκός ύψωμα παρ' ότι, ώς γνωστήν, εδόθησαν έξω χειμώνας πάλ την επιδιώρθωσιν αυτου.

Ημεεις, νομίζοντες ότι ή ποιότητων νέων μαθητών άσκησις παρέχει σφραγγιότητα σωματικήν και πνευματικήν, νόθε γάρ ύγιης έν σώματι ύγιαι—τήν χειροτετεζομεν εύχαρίστως, δι ότι ής αυτης καταφαίνεται ότι οι νέοι ένόησαν πλέον καλώς ότι πάλ την πνευματικήν εξόφωσιν είναι σπουδαίης και ύπαραίτητος συντελεστής ή σωματική ύγεια.

ΤΙΣ προσθέσαντα εις την άνεκτήμητον ύπερ της τελειότητος του περιοδικου μας πνευματικήν έργασίαν σεβαστήν ύλικήν συμβολήν σεβαστών μας καθηγητήν της φιλολογίας κ. Παντελήν Ιεσοσιφόν, εύχαριστοούμεν θερμότητα και άντελήφθημεν καλώς πλέον ότι τυχόν τή περιοδικόν μας ποιούτων ύποστηρικτών βαίνει ταχέως ήδη προς τόν δόσβατον δρόμον της προόδου και τελειότητος.

ΤΗΝ «Μαθητικήν Ηχώ» συνεκίνησαν είδια εύγενής χειρονομία του σεβαστου μας Γυμνασιάρχου όστις έν άγνωία ήμών εξώφλησεν ύποχρέωσιν αυτης από του Ιου φύλλου της καταβαλών 300 δραχμάς έκ του σχολ. Ταμείου τή εύγενεί έγκρίσει της σεβ. Σχολικής Έπιτροπής και 200 δρ. εξ ιδίων.

Τύποις Άδελφών Καλαϊτζάκη Ρέθυμνον

ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ!

«Αίδη χορηγίων και άγην τούτων πιδέν έστι γενέσθαι τών δόντων».

Συνεπίθινε φιλοσοφικός ος άλλος Δημοσιότης ή άσπιδινος συντάκτης μας βηματιζών νησάως εντός του γοασίου του περιοδικου μας έμποσιν του κενού ταμείου, τού σωρού τών άπολήτων φύλλων και τού επί της τραπέζης και μένου ποσοπολογισμού τών έξόδων.

Και ποία ήσαν και θόντος τις την ποιότητα αυτης.—Ποία ήσαν. Ηιά ή έξοσις τού περιοδικου μας μας ή μάλλον ή συνήσις της έξοσως του ήτις προσέκοπτε από τού πινύσιου χορηγικου ζητήματος.

Αν εύκολος μέν άπέβαινε ή μέ την άπην πώλησις τών ύναπομεινάντων φύλλων τού παρκαμμένου σωρού και ή χορηγοποιοίσις αυτών ως προτιμύματων ειδών, παντοπωλείου με ακρόν βεβαίως κέρδος ή μάλλον ζήμιον, ή άλλρωσις θωός του κενού ταμείου και ή έκ ταύτας πραγματοποιηθητομένη έξόφλησις του ποσοπολογισμού τών έξόδων ήσαν πράγματα δύσκολα άν όχι αδύνατα ήσαν εύτόδια σοβαρά.

Έχορίζοντο χορήματα ός είχεν είπει ό άσπιδινος συντάκτης μας.

Και άν ό Δημοσιότης επέτυχε διά της ανωτέρω όσησός του να έξέρη χορήματα έπιω και άλλια διά τή καλόν της πατρίδος του, τούτο βεβαίως τή επέτυχε διότι άπτείνεται προς τόν λαόν και τούς άρχοντας τών Αθηναίων οίτινες ήδύνου να διαθέσουν χορήματα.

Αλλ' ό άτεχής ύπευθύνος συντάκτης μας προς ποιόν άπηθήνετο; Τίνα σημασίαν είχον οι λόγοι του άφ' ός μόνον άφοσάην, έκτός τών τεσσάρων τοίχων του γοασίου και τών έν αυτώ άλλίων επίπλων, είχε τόν ύποφαινόμενον έν άπογνώσει και τούτον εύριακόμενον προς τή ήματα ένθαρσυντικής ταύτης καταστάσεως.

Αφ' αυ ήκουσα τούς λόγους του.—Ναι, άλλα τή ότι άνεκαλίψαμεν ότι μας χορίζονται χορήματα, δέν σημαίνει ότι εύρομεν και τή χορήματα αυτά, παρετήρησα.

—Συμφωνώ, μου άπήτησε. Τι να πράξωμεν λοιπόν; Αρκετά μας ύπεστήριξαν πάντες μέχρι τούδε. Δέν έχομεν πλέον προς ποιόν ν' άποταυθώμεν. Η κατάσταση είναι σοβαρά, σοβαροτάτη. Τό μέλλον είναι σκοτεινόν και πλήρης άπογοητεύσεων. Τά έσοδα μας έκ της πώλησεως τού φύλλου είναι άλλιστα και ό τυπογράφος θέλει πολλά. Από τούς μαθητάς του Γυμνασιου τούλάχιστον περιεμένομεν μεγαλυτέραν ύποστήριξιν. Τώσα προηλθόμεν εις άδιέξοδον.

—Με καί ἐγώ όταν ἔζητοιγ νὰ εἶμαι θάρτα τοῦ ἀπεκρίθην. Τότε ἀν ἀπαυσιμώμεν εἰς τὴν Ἑποποιεῖαν τῆς Παιδείας.

— Ἄς λειποῦν αἱ ἀσπιότητες μου εἰπε με ἕως σοβαρὸν. Μόνον ἐκ τῶν μαθητῶν ἠδύναται νὰ προέλθῃ σπουδαία τις ὑποστήριξις.

Καί αἰφνης ὡς νὰ τοῦ ἐπῆλθεν ἰδέα τις Δύνασαι, ἐνεκκοιούσης, νὰ ἀπειθῆσῃ πρὸς αὐ τοὺς μίαν παρὰ κλησὶν ὅπως συστήσῃν τὸ κερτοδικὸν μας εἰς τὴν λοιποῖς συνιδέλωμας οἵτινες δὲν τὸ ἀγορεύουν παρὰ τὴν μικρὰν τιμὴν του. Καί εἶναι δυστυχῶς πάρα πολὺ οἱ τέλει καίτοι, εἶναι οἱ περισσώτεροι.

Δὲν ἐπεριμένον καὶ ἄλλας συστάσεις. Εἶθρον ἐπὶ τέλους θέμα!.. Ὅποια χαρὰ!.. Ἐκάθισα ἂ μέσως καὶ ἀπῆλθον διερμὴν παρὰ κλησὶν πρὸς πάντας τοὺς μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μας ὅπως ἀγορεύουν τὸ περιοδικὸν τοῦτο τὸ ὅποιον ἄλλως τε πλείστας ὠφελείας ὡς ἐκ τοῦ τερπνοῦ καὶ διδακτικοῦ του περιεχομένου παρέχει εἰς αὐ τοὺς. Ναι! Μὲ τὴν ὑποστήριξίν σας πάντων, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, τὸ περιοδικὸν μας θὰ ἐνισχυθῆ, θὰ βελτιωθῆ καὶ θὰ προσδοεῖται. Θὰ φιλοξενήσῃ τὰ δοκίμιά σας καὶ θὰ καταστῆ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς μαθητικῆς ζωῆς καὶ ἡ καλύτερα ἀνάμνησις αὐτῆς. Ἡ «Μαθητικὴ Ἠχώ» μὲ τὴν ὑποστήριξίν σας θὰ γνωρίσῃ καλὰς ἡμέρας...

Σκεφθῆτε ὅμως τί θὰ χάσετε ἂν ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χρηματικῶν πόρων παύσῃ νὰ ἐκδίδεται αὐτή!... Ὡ, τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον... Θὰ χάσετε πρῶτον τὰ τόσον Ἑλληνοπρεπῆ θέματα τῶν ὁμαρῶν ἀναδελφῶν ποὺ δὲν εἶναι ἀσὴ μαντον. Θὰ χάσετε τὰς ποιητικὰς ἐκθέσεις καὶ ὁμοιοκαταληξίας τῶν διαφόρων νεαρῶν σιχοπλόκων καὶ ποιητῶν. Θὰ χάσετε τὰ ἀστεία καὶ ἀνέκδοτα καὶ τόσα ἄλλα καὶ τέλος θὰ χάσετε τὰς φιλναρίας τοῦ ὄποφαινομένου ἀπαιλασσόμενοι ἐκ τῶν ὀχληρῶν ἐπικρίσεων του. Ἀλλὰ μήπως θὰ ζημιωθῆτε μόνον οἱ;

Σκεφθῆτε τὴν ὑπέρομετρον ζημίαν τὴν ὅποιαν θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὸν τυπογράφον ἢ ἐξάλειψις τῆς «Ἠχῶς» ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν.

Θὰ ζημιωθῆ καὶ ὁ χαρτοποῖλος ἀκόμη ὅστις τώρα κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν χάρτου ἐνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἀποστελλομένων δοκιμῶν. Καὶ τέλος θὰ ζημιωθῆ ὁ Μπαντελῆς, ὁ ἐπιστάτης μας, ὅστις θὰ χάσῃ διθυραμβοὺς καὶ τὰ ἐγκώμια τὰ ὅποια πλέκονται χάριν αὐτοῦ εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἠχῶς».

Κατόπιν τούτων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθεῖσω ὅτι ἡ ὑποστήριξις, σας πρέπει νὰ εἶναι ἐν-

θερμῶς. Το πιστεύομεν ἡ αὐτὸν ἐπιτιμῶμεν.

Μανοῦσος Μανοῦσάκας.

Τύσις Δα

—ο—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΘΩ

Ἄν ρωτοῦσε κανεὶς ποῖος εἶναι εἰς τὸν κόσμον ὁ πανταχοῦ παρθῶ, ὅλοι βέβαια ἢ ἀπαντοῦσαν μόνον ὁ θεός. Ἄν ὅμως ἔρρισκεται μεταξὺ αὐτῶν κανεὶς μαθητῆς, ποῦ ἡ μικρὰ του πείρα ἀλλὰ ἐν τούτοις πικρὰ, τὸν κάνει νὰ φιλοσοφῇ δὲν θὰ εἶλεγε μόνον τὸν θεόν, ἀλλὰ θὰ εἶλεγε καὶ κάποιον ἄλλον καὶ νὰ τὸν πῶ εἶναι ὁ κ. Ηυδο νόμος. Μὲ εἰλη τὴν σημασία τῆς λέξεως πανταχοῦ παρθῶ.

Ἐὶ φοβερὸ πρᾶγμα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πᾶν ποῦθενά χωρὶς νὰ τὸν συναντήσῃ, χωρὶς νὰ δεχθῆ, ὅταν εἶναι λίγο ἀργά, τὴν γεμάτη ἀπὸ κῶστηρότητα ματιά του, ποῦ σὲν νὰ σοῦ λέη, γιατί εἶναι τόσο ἐκφραστικὴ, εἶναι ἢ ἡ ὄρα ἀκόμη θὰ γυρίζῃς.

Μ' ἂν ἦταν μόνο εἰς τὸ δρόμο, εἰ καλὰ, δὲν πείραζε πολὺ, ἀ! μ' αὐτὸς καθήτησε πιά Κέρδερος! δὲν μποροῦμε νὰ πάμε σὲ διασκέδασιν ποῦ νὰ μὴ τὸν δοῦμε νὰ παρουσιασθῆ, νὰ μᾶς κυτάξῃ καλὰ καλὰ, νὰ χαμογελάσῃ ἀπειλητικῶς καὶ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πᾶν ἄλλοῦ νὰ δεῖ νὰ τὸ κάμῃ τὸ ἴδιο καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς.

Πᾶς εἰς τὸν κινηματογράφον καὶ νὰ σοῦ τον σὲ λίγο ξεπροδαίρνει: σὲν φάντες (μὲ) μπαστοῦνι ἐτοίμως χωρὶς ἄλλο ἀνὰ προδῆ εἰς δίκαια μέσῃ ἂν δὲν τὸν ὑπακούσωμε.

Μὰ ἐπειδὴ ὅλα τὰ νοῦθουν οἱ μαθηταί, ὅλα τὰ προκισθάνονται, λαμβάνουν ἀναλόγως τὰ μέτρα των καὶ ἀμέσως παραδόξως ἐξαφανίζονται, ἄλλοι, σὲ πῶς εὐπειθεῖς (!) φεύγουν τελείως, ἄλλοι κρύβονται ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἄλλους ἀπὸ προηγούμενος φωνάζουν «κρύβε με μωρὲ, κρύβε με» καὶ ἄλλοι μὲ τὴν πῶ μεγάλη ἐπιτηδειότητα, προσποιοῦμενοι: τοὺς φιλαναργιστάς κρύβονται πίσω ἀπὸ μιά ἐφημερίδα.

Ὁ κ. παιδονόμος ποῦ ἔχει δευτέτην ὄρασιν περιστρέφεται, ἀνακαλύπτει δυὸ τρεῖς δυστυχομένους, τοὺς σημαίονα: εἰς τὴν μικρὴν δὶβλον του καὶ ἀλλοίμονο! αὐτοὶ πληρώνουν διὰ σοῦς ἄλλους.

Ἄ! κ. παιδονόμο, καθόλου δὲν θὰ συναντηθῆτε, ἀφ' οὗ παύσῃτε, μὲ τὸν καλὸ μας ἐπιστάτη, ἔσις ἀπρᾶλως θὰ πάρετε, μακροδοῦσι εἰς τὴν... Καζάνα!

Δὲν φαίνομαι ἐγὼ κ. παιδονόμε ἂν μὲ ἀναγκάζε-
τε νὰ γίνωμαι «μάντις κακῶν» ἢ θεοὺς σας τὰ
φτάνει. Ἀγαπῶ νὰ λέω τὴν ἀλήθεια καὶ ἂν ἀ-
κόμη εἶναι πικρά.

Αἰμιλία Βακαροῦ

Τέχνη Στ'

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἀνοιξίς.

Τὰ βουνὰ ἐμπρὸς εἰς τὰς λαμπρὰς ἀκτίνας
τοῦ ἡλίου φαίνονται χρυαίζοντα. Τὰ δένδρα ἀρ-
χίζουν νὰ ἐνδύονται τὴν ὀραίαν καὶ πρασίην
των σταλῆν. Οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ κάρνουν
τακτικῶς ἔδραμάς διὰ νὰ ζωογονοῦνται καὶ διὰ
νὰ ἀπολαμβάνωσι τὸν λαμπρὸν ἥλιον.

Ὡ πόσον ὀραία εἶνε αὕτη ἡ ἐποχὴ!

Οἱ μαθηταὶ ἀρχίζουν νὰ μελετοῦν μὲ μεγαλυ-
τέραν εὐχαρίστησιν καὶ νύ γίνονται ἐπιμελέστε-
ροι. Ἠέροντες καθ' ἑκάστην τὰ βιβλία των καὶ
αγνῶντες εἰς τι ἐξοχικὸν μέρος μελετοῦν μὲ
μεγάλην προσοχὴν καὶ μὲ μεγάλην προθυμίαν,
ἐνῶ συγχρόνως ἀπολαύουσιν τὰς λαμπρὰς
ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ κε-
λαιδοῦν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα χωριζόμενα καὶ
αὐτὰ τὴν ἀνοιξί. Τὰ χελιδόνια ἐπανέρχονται
ἀπὸ τὰ θερινὰ μέρη εἰς τὰ μέρη μας διὰ νὰ ἀ-
πολαύσωσι καὶ αὐτὰ τὴν ἀνοιξί. Ὡ πόσον ὀ-
ραῖον καὶ γλυκὸ εἶνε τὸ κελιάδιμά των. Νομί-
ζει τις διὰ εὐθυσκοτα εἰς ἀληθινὸν παρῴσιον,
ὅταν βλέπῃ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὸν λαμπρὸν ἥλι-
ον νὰ τὸν εἰσραγῆ μὲ τὰς λαμπρὰς του ἀκτίνας
ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ἀκούῃ τὸ ὄραϊο καὶ γλυκὸ κε-
λαΐδιμα τῶν χελιδόνων, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ
βλέπῃ τὴν φάσιν ὅλην κατιυροῦσιν. Ὡ! ἡ ὄμοι-
σις αὕτη εἶνε ἡ ἀνοιξίς!

Εὐάγγελος Γ. Δερμιτζάκης
Δα Γ. Ρ.

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Εἰς τὰς 15 Μαρτίου ἐξεκινήσαμεν ἐκ τοῦ Γυ-
μνασίου μας δι' ἐξοχικὸν περίπατον. Ἦτο ἡ δευ-
τέρα ἀνοιξιάτικη ἐκδρομὴ μας. Στὸ ἔρομο βλέ-
παμε τὰ λειβάδια γεμάτα ἀπὸ κατάπραϊνὴν γλό-
γην, ποὺ ὡς προχθὲς αὐτὰ τὰ ἴδια ἦσαν ξερὰ καὶ
μόνο κλαδικὰ ὑπάρχον. Ὁμοιάζον μὲ ἄνθρωπον
ποὺ μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ βαρεῖα ἀσθένεια.

Τὰ δένδρα καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀμυγδαλιῆς ποὺ
ὡς προχθὲς καὶ αὐτὰ ἦσαν γυμνὰ ἀπὸ φύλλα τώ-
ρα τὰ βλέπαμε νὰ φουντόνουν, οἱ δὲ ἀμυγδαλιῆς
ὡς κόμρες μᾶς ἔρρανον μὲ τοὺς μυρωδάτους
ἀνθούς των, των καὶ ὡς νὰ μᾶς ἔλεγον ἡλιε παι-
διὰ ἡ ἀνοιξίς ἡ εὐλογημένη καὶ μυρωδάτη ἐκεί-
νη ἐποχὴ. Πέρασε δὲ ὁ χειμῶνας μὲ τὰ πολλὰ
χιόνια του, μὲ τὸ μαῦρο του σφαιρὸν καὶ μὲ τὸν
ἀδύνατον τοῦ ἡλίου. Τὰ πουλιά καὶ αὐτὰ συμπερι-
ζόταν εἰς γὰρὰ μας καὶ καθορμένα ἐπάνω ἐπὶ
τροφερὰ κλαδικὰ τῶν δένδρων κελαιδοῦσαν τὸ
γλυκὸ ἄσμα τῆς ἀνοιξίσε. Ἡ ἀνοιξίς εἶναι ἡ ἐ-
ποχὴ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀναξιογνωμοσύνης. Ἀ-
κόμα καὶ τὰ δουνὰ ἔχουν ἀλλάξει. Ὡς προχθὲς
ἦσαν γεμάτα ἀπὸ χιόνια τώρα ἄσμος ποὺ τὸ γιό-
νι διαλύεται φουτρώει καταπράσινην γλόγην. Τ' ἀρ-
γάκια τὰ βλέπαμε εἰς διάφορα πλάγεις τῶν δει-
γῶν χαρούμενα καὶ αὐτὰ νὰ ἔδραμαζον ἔρωτα καὶ
ὁ ἕσυχος παραπέρα νὰ παίζῃ τὴ φλογέρα του.
Ἡ θάλασσα ποὺ τὸ χειμῶνος ἦτο τσο ἄγρια τώ-
ρα εἶχε γαλήνην καὶ ἐκαμάριον καὶ αὐτὴ τὴν ὀ-
ραία ἐποχὴ. Ἐμοιάζει μὲ ἀγριο ἄλογο ποὺ εἶχε
μερῆσαι. Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα ὄραϊο τοπίον.
Ἐκεῖ διελοῦσθμεν. Τὰ παιδιὰ ἐπέισαν τότε τίς
πλάγεις καὶ μὲ τίς φωνὰς του τὸ μέρος τοῦτο ἐμοιά-
ζει μὲ ἀληθινὴ πόλιν. Ἐκεῖ ἐκαθίσταμε ἀνεκτὴν
ὥρα ἐπαίξαμε διάφορα παιχνίδια καὶ κατόπιν ἐ-
φύγαμε σκεπτόμενοι πόσον ὄραία εἶναι ἡ ἀνοιξίς.

Ἰωάννης Ν. Σκλαβιάκις
Μαθητῆς Λα Γυμνασίου Ρεθύμνης

ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Ἐκ τῶν στίχων 573—576 Ὀμήρου Ἠλιάδος

Εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ
ἀρχαίου ποιητοῦ εἰς τὴν ἐντιλὴν σὺλληψιν καὶ
ἐκφράσιν τοῦ ἀσπιδάτου ἤρωτος τέχνης καὶ με-
γαλείου εἰκόνασ του. Μαγεύει καὶ δέλγει τὸν βα-
θὴν μελέτητὴν, μεταφέρει αὐτὸν εἰς τὰ περὶ τῆς
φαντασίας εἰς τὸν τόπον καὶ χρόνον τῶν γεγο-
νότων καὶ τοῦ γεννῆ ζῶμα τὰ συναισθήματα
τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας διότι διὰ τῆς
ἀξιοθαυμάστου τέχνης του καὶ ἐπιτηδεϊότητός
του καὶ τῶν κατάλληλων λέξεων παρουσιάζει γε-
γονότα ἐκτυλισσόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.
"Ἐγὼ ὅπ' ὄψιν μου τὴν ἑξουσίαν εἰκόνα τῶν στί-
χων 573—586 τοῦ Ε. τῆς Ἠλιάδος. Εἶνε τό-

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

«Στόν ξενητευμένο "Ελληναί»

Μακριά από ξένα ξενητευμένος
Μακριά από πατρίδα Ἕλληνα ἢ
Μακριά γυρνώντας σὲ ξένο μέρος
Θιμοῦ μητέρα πὼς ἔχει αὐτή.

Μακριά ἀπὸ κείνη... καὶ τὸ χωριό σου,
Μακριά ἀπὸ τ' ἀδέρφια σου τὰ καλά
Μακριά ἀπὸ τὸ σαῆτι τὸ πατρικὸ που
Μακριά ἀπὸ ὅλη τὴν συγγενειά...

Σ' ἀγνωστά μέρη... σὲ ξένο, τόπο...
Πλανᾶσαι τώρα ξένος, ἐσὺ
πὼς ἔχει Μάνα θυρήσουν μόνο
Μάνα πατρίδα Ἕλληναί!..

ΠΑΝΑΓΟΣ

Πρὸς τοὺς ἀξιοτιμῶντες
κ. κ. Διευθυντὰς τῶν Γυμνασίων,
Διδασκαλείου, καὶ ἡμιγυμνασίων τῆς Κρήτης.

Τὴν οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν τὸ περιοδικὸν
μας στηρίζει ἐπὶ τῆς ἀλικῆς συμβολῆς τῶν ἀγα-
πητῶν συναδελφῶν τῆς Κρήτης. Θὰ παρακα-
λέσωμεν λοιπὸν τὰ καθυστεροῦντα ἀρχαῖα συν-
δρομῆς ὅπως μᾶς τὰς ἀποστείλουν, ἄλλως καθί-
σταται προβληματικὴ ἡ ἐξακολουθήσις τῆς ἐκδό-
σεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

σον ζωηρὰ ἢ περιγραφικὴ δύναμις τοῦ ποιητοῦ
ὥστε διακρίνω καθαρῶς ἑυπροσβέν μου τὸ
μικρὸν ἀλλὰ περιποιημένον βουκόλιον. Βλέπω
πλησίον μου τοὺς βουκόλους, οἵτινες χαρωποὶ
μεταβαίνουν νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν, νὰ χαρί-
σουν τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς κατ' ὅλην τὴν
νύκτα κεκλεισμένους βοῦς, καὶ κατόπιν θυμά-
ζω τὴν ἀγέλην τῶν ὀρθοκεράτων βοῶν οἵτινες
πλήρεις ζωῆς καὶ χαρᾶς σπεύδουσιν μὲ μα-
κρημοὺς εἰς τὴν βοσκήν ἵνα χορδάσιν τὴν πύ-
ραν τῶν μὲ τὰ κατακρύπτει καὶ χλοεῖα χορτα-
ράκια. Μακρότερον κενάριζι ἀρμονικὰ τὸ γάρ-
γυρον καὶ κρυστάλλινον ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ,
ὅστις ἔχει θρέψει μὲ τὴν δροσίαν του ἕνα ἀνήθ-

ΚΑΤΙ ΖΗΤΑ Ἡ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Κάτι ζητᾷ καὶ ἐμὲ ἡ ψυχὴ μου
κάτι ζητᾷ μὰ δὲν μπορεῖ
αὐτὸν δρόμο ὡς τῶρα τῆς ζωῆς μου
κεῖνο τὸ κάτι νὰ τὸ βῆ.

Κάτι ζητᾷ εἰς μάτην τόσον χρόνον
τοῦ κάπου ἢ σκέψη προσπαθεῖ
ἕνα ποῦ ἡ ψυχὴ μου θέλει μόνο
νὰ εὔρη φίλο εὐλιχοῖνῃ.

Πάντα τὸ ψέμα ἀντικρούζει
ἢ ὑπουλόγησεν πάντα κυβερνᾷ
τὰ πάντα ἡ ἀτασσία ὀρίζει
παντοῦ θωρῶ τὴ δημιουργία

Ε. Αχπαζῆς

ρὸν καλαιωνία. Μόλις ἔχει ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος
καὶ αἱ χορσαὶ ἀκίβινες σκοραρίζονται εἰς τὴν πέ-
ριῆ φύσιν μὲ περισσὴν χροιάν. Πλησίον τῆς ἀ-
γέλης ἀκολουθοῦν χαρωποὶ καὶ γελαστοὶ βοσκοὶ
ὑπερήφανοὶ διὰ τὴν εὐχάριστον ἐργασίαν ὅπου
τοὺς ἔχει ἀνατεθῆ. Περὶ βουαλεῖται ἀπόλυτος ἡ-
γεμῖα καὶ τίποτε δὲν προδίδει ἐπιεικόμενον κιν-
δυνόν. Αἰφνης ὅμως οἰκάνει ἴστανται ἀνήνοχοι,
τεντώνουν τὰ ὄντα τῶν καὶ κερδόνται νὰ ἀπο-
καλύψουν κάτι τι τὸ ἔκτακτον. Ὅντως τί εἰ-
αίοδητα ἔφα δὲν ἔχουσι ἀπατηθῆ. Ἀπὸ τρομο-
ροὶ λέντις σπεύδουν ἀγριοὶ καὶ ἀπειλητικοὶ
πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν βοῶν καὶ μετ' ὀλίγον
ἐπιπίπτουσιν κατὰ τοῦ μνησκόμενου ταύρου, ὅστις
σύρεται κατὰ γῆς ἐκβάλλον παρατεταμένους μη-
κηθμοὺς. Οἱ κύνες ἀνταλαμβάνονται τὸ κρισιμὸν
τῆς καταστάσεως, ταρασσονται πρὸ τοῦ ὄγκου
τῶν λεόντων ἀλλὰ δὲν πτοοῦνται. Ἄφοβοι, τα-
χεῖς καὶ ἀπορριστικοὶ σπεύδουσιν κατὰ τῶν λε-
όντων, ἐντρομοὶ δὲ τοὺς ἀκολουθοῦν καὶ αἱ ποι-
μένες. Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔχει συντελεσθῆ. Οἱ ὀφεί-
σονται τῶν λεόντων ἔχουσι σχίσαι τὰ σάρκας
τοῦ ταύρου, τὸν καταπαράσσουσιν καὶ ἀρχίζουσιν
νὰ εὖν τρώγουν. Τὸ ὄντι ἀγριὸν τὸ θέλημα. Οἱ
βουκόλοι φθάνουσιν, ἐπιτίθενται κατὰ τῶν λε-
όντων λαμβάνοντας τὰς καταλλήλους προσφυλά-

Καὶ τώρα διεκόπησαν αἱ συνέσεις δι' ἕλει-
ψιν χρόνου.

Η ΜΕΡΑΔΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Με τὸν ἀμέτρητο σπαρτὸ τοῦ Ὁσέρκου βρέθηκε στὴν Ἑλλάδα τὸ μικρὸ τοῦ πόδι ἔχει πατήσεσιν στὸν τόπο ποὺ μόνο ἐλευθερία πρέπει νὰ βασιλεύῃ. Τὰ ἱερὰ μνημεῖα, σοφικὰ κειμήλια ποὺ ἄφησαν οἱ δεσπομένοι μας οἱ πρόγονοι τὰ θεοβλάωνε μὲ τὴ βάρβαρη ψυχὴ του. Οἱ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τοῦ Σουλτοῦ οὐδέποτε κατὰ μὲ τὸ ξεφύγισμα τῶν Σουλτωτῶν καὶ μάταια ὁ Φεραλὸς σκαπίζει τὰ ἐμβατήρια του.

Μάταια, ὦ πάτερ, Δὲν θὰ κινηθεῖς ἐπὶ τέλους τὰ παλληκάρια.

Στὸν τράχηλό τους γιὰ καλὰ μνήμη ὁ ζυγὸς τοῦ Ὁσέρκου. Συμμορφώθηκαν μὲ τὴν περίστασι καὶ συνήθισαν στὴ δουλεία.

Ποτὲ νὰ ζήσῃ σκλάβος ὁ Ἕλληνας δὲν μπορεῖ.

Ὁ πληρωμένος ἀετὸς ἐσήκωσε ἐπὶ τέλος τὸ κεφάλι. Ὁ Γερμανὸς μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ, στὸ ἱερὸ του ἔργο καὶ ἐρκίζει τὰ 500 παλληκάρια, νὰ «σκοποθοῦν γιὰ τὴν πατρίδα» κάτω ἀπὸ τὸ γέρινο πλατάνι τῆς Λαύρας, τὸ πλατάνι ποὺ εὐτυχισμένον οὐ λέγο καρὸ κάτω ἀπὸ τὴν Ἰσκιὸν τοῦ Ἁ' ἀκοῖσῃ νὰ τραγουδοῦν τρυφερόδια τῆς ἐλευθερίας πικ. Στὰ ἔθλα πετάχτηκε ἡ ἀπίθα, ἡ ἐπανάστασι ἄρχισε, τὰ κδομιμένα λεοντάρια ζύπνησαν κινουρίκιες σελίδες ἱστορίας καὶ φιλοπατρίας στὴν ἱστορία τῆς Ἑλλάδας μα' γράφτηκαν.

Τὶ κα' ἂν ἦρω Γερμανὸς δὲν ἔζησε; νὰ τελειώσῃς τῆς ἐλευθερίας τὸ κτίριο; Ἐμεῖς σ' εὐγνωμονοῦμε τὸ ἴδιο γιατί ἔβαλες τὴν ἀρχὴν Ἑσὺ.

Τὶ κα' ἂν ἡ μικρὴ σου πατρίδα Διμητσάνα ἦταν ἕνα χωριουδάκι; Σὺ τὴν ἔκαμες μεγάλη, καὶ ὑπερήφανη γιὰ τὴν αὐτὴν Ἰσκιὸν χρωστὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς σήμερα ἡ μεγάλη σου πατρίδα; ἡ Ἑλλάδα μας.

Νίνα Δάβη

Ξεῖς καὶ ἐρεθίζουσι διαρκῶς τοὺς κύνας, οἷτινες φοβοῦνται μὲν νὰ δαγκάσωσιν τοὺς λέοντας, δὲν παύουν ὅμως τὰς ὑλακὰς. Εἶνε τῆ ἀληθεία τραγικὴ ἢ εἰκὼν. Ὁ ποιητὴς κατορθώνει νὰ μᾶς συναρπάσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ νομίζωμεν ὅτι ἐκτιλίσσονται τὰ τραγικὰ αὐτὰ γεγονότα ζωντανὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Νομίζω πῶς βλέπω αὐτὴν τὴν στιγμήν τὴν σκηρὴν ταύτην καὶ οἶγῃ διατρέχουσι εἰς τὸ σῶμα μου, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι διακρίνω καὶ τὴν πάλην καὶ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὸ πρόσωπα ὀλων.

Ε. Μαρκουλάκης Ε. τίειε

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝ θεομῶς πᾶντας τοῖς οὖν ἀδελφοῦς τῆς Κρήτης οἱ ὁποῖοι ἐσπευσαν διὰ τῆς συνεργασίας τοῦ νὰ συμβάλουν εἰς τὸ ἔργον τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπαίδωνι διὰ τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν μηθῶν νὰ συνδέσῃ αὐτοὺς στενότερον καὶ ταχύτερον.

ΘΕΡΟΠΟΙΜΕΝ ὅμως καθήκον ὅπως συνειδητικῶς συνηθίσωμεν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀποστολλόμενα θέματα νὰ προσαρμόζωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ περιοδικοῦ μας, διότι ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐπισημασμεν καὶ ὡς ἐπὶ τῆ εὐκαιρία ταύτη ἐπαναλαμβάνομεν, ἔχομεν ἀρχὴν πᾶν ἠθικὸν καὶ γόνιμον δημοσίωμα καὶ πᾶν θέμα ἀντιπροσώπεσον τὴν παιδικὴν ἀφελείαν νὰ δεχόμεθα, ἐνῶ τὸνναντίον πᾶν ἀνάσμοστον καὶ βεβιασμένον ν' ἀπορρίπτωμεν, ἔστω καὶ ἂν γινώμεθα μισητοὶ εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους.

Ἄν καὶ ἐλπίζωμεν ὅτι τὴν τοιαύτην μας προσπάθειαν ἐκτιμῶντες οἱ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν διδασκόμενοι θὰ ἐπιδοκιμάσωσιν καὶ κατὰ δύνάμιν θὰ μᾶς βοηθήσωσιν.

Ἀντώνιον Δρυγιαννάκη: «Τὰ ἔρημα δημοσιεύονται.

Δαφνομήλην: Ἡ «ἄνοξις» δημοσιεύεται Π.Ι. Γ. Νεάπολιν. Τὸ ἐπιμορφωτικὸν σου δημοσίωμα. Εὐχαριστοῦμεν. Ἰ. Σηπόλων. Ἄλλοτε καθαρὸ γράφε καὶ ἀπὸ τῆς μίας μόνον ὀφείας τοῦ χάρτου. Τὰ διηγήματά σου ἀντιγεγραμμένα. Ἀπρρίπτουσι.

Ἐλευθερίαν Βρέντζου, Κάστρο, Τε: «Μία φρικτὴ ἀνάμνησις» ἐπιτυχὴς καὶ δημοσιεύεται. «Ἡ εὐτυχία ποὺ κληρονομήθηκε» μακροσκελὴς. Διὰ τὴν συνεργασίαν σου εὐχαριστοῦμεν.

Ἰωάννην Παναγιώτην, Νεάπολιν, Σά: εὐχαριστοῦμεν, συνάδελφε, διὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ καλοὺς σου λόγους. Αἰσθανόμεθα μεγάλην συγκίνησιν, διότι ἀπὸ τὴν Νεάπολιν ἔχομεν τόσας εὐχὰς πρὸς τὸ περιοδικὸν μας. Τὰ ἔργα σου ἀπολύτως ἐξεταζόμενα ἀναντιρρήτως εἶναι τέλεια. Διὰ τὸ περιοδικὸν μας κατάλληλον «Ἡ παρεξήγησις» καὶ ἡ δημοσιεύθη. Πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ σᾶς, τὸν εὐγενῆ συνάδελφον, δὲν θὰ παρεξήγηθον οἱ σκοποὶ μας καὶ περιμένωμεν συνέχισιν τῆς συνεργασίας σου.

Ν. Σ. Κ. Ἐγναυθα. Ἀπὸ ἀστεία καὶ αἰνίγματα ἐπληρώθη τὸ γραφετὸν τοῦ περιοδικοῦ μας. Θὰ παρακαλέσωμεν λοιπὸν, ὡς καὶ ἄλλοτε, νὰ καταγίνεσθε εἰς καὶ ὀφελιμώτερον.

Δ

Τύποις Ἀδελφῶν Ἰκαλαϊτζάκη